

MAGYAR MUSA.

Költ Bétsben 15. Septemberben 1787.

Szigethről. H. P.

Ufa le-romlik testem magam még-maradok;
 Őr Semmi részt az énből halálnak nem adok:
 Bántja ő e' durva testet, de engemet
 Nem bánthat; mert énnek nem tartom testemet;
 A' mit énnek mondok, az a' nemes Lélek;
 Ő meg-nem hal; én-is hát örökké élek.
 A' testem csak lak hely; most itt van szállásom;
 Mert kevésbé az ÚR itt adta-lakásom'.
 A' szállás változhat, de a' szálló nem fél,
 Hogy e' változással maga-is vesztet lél.
 Ki mered hát mondni, hogy én el-enyészek?
 Mikor halni látszom; újj életet vészek:
 Örömet tézsem le hát-durva testemet;
 Mert ekkor fog-házból mentem ki lelkemet;
 Mikor e' szállásról másra hívattatom;
 Ezt kapva a' jobbért 's két kézt el-hagyhatom:
 De még-is míg hívnak; várok nagy örömmel;
 Míg az ÚR akarja vig kedvel élnem kell.
 Hív az ÚR! már megyek! — testem! te itt maradsz;
 Mert hová én megyek, te oda nem juthatsz:
 En megyek! te maradj: vagy rövidségemre;
 Vélled nem juthatok rég kívánt végemre;
 Hanemha lelkivé te magad-is léfzel.
 Így már lehet: edgy helyt te-is velem vészel.
 De ezt a' jó ISTEN tovább halasztotta:
 De hogy engem' híjjon most jönnek tartotta:
 Maradj te; én megyek: légy te eledelek
 A' férgenek; én helyt ISTENemnél lelek:

Xxx

Kö-

Köszönöm, hogy eddig szállást nékem adtál,
 'S edgy kevés ideig házádba fogadtál,
 Mikor még valaha edgyfzer beléd szállak,
 Akkor ám ékeslé 's tfinossá tfinállak.

Most hogy romolj 's meg-halj ollyanná tétettél:
 De halhatatlanná ISTEN! engem' tettél.
 Ezért a' ditsősiég mindig tized légyen.

Ha hívsz, szolgád hozzád nagy örömmel mégyen.

Ugyan azon. H. P.

A' mértkélett élet edgy olyan drága kints,
 Mellynél e' világon nagyobb 's hasznosabb nints.
 Az emberi testnek ez ad egésséget;

Ez üzi ő rólla a' jajt 's betegséget;

'S minthogy testünktől függ elménk' állapotja,
 'S a' testnek mivolta ötet-is meg-hatja;

Azért a' jó elme hív következése

Annak, ha élünknek van jó mérséklése,

Valamint ellenben mértékletlensége

Eltünknek, elménknek mérges ellensége.

A' mértékletlenség testünk' épületét

Meg-bontja, 's közzelebb hozza le-efetét;

El-vészti testünknek virgontz ferénységét,

'S el-veszti végképpen friss elevenységét.

Edgyfzersmind elménket a' földhez ragasztja,

Es a' lelkiséget abból ki-apasztja;

Az eget ő velle ez ei-felejteti:

Így ditső forsából a' pórba le-veti.

Ki-óltja belőlle a' nemes nagyságot,

Es plántál belé edgy lankadt puhaságot:

Melly miatt a' ditső Virtus' útján menni

Írtozik: nem akar illy terhet fel-venni.

Óh emberi nemnek fene ellensége!

Melly foknak általad lett váratlan vége!

Melly fokban miattad midön vigadtanak,

Hirtelen 's véletlen innen ki-múltanak!

Melly fokban nem érnek miattad vénséget ;
Mert hózs életekre még elején véget !
Minémű nemzetek miattad veszének ,
Mellyek fok időkig hírrel tündöklének ;
A' míg, tudni illik , a' virtust követték ,
Es azt életeknek finorjává tették !
De nagyobb ez : veszteszsz hány ezer Lelkeket ,
Midön a' vétkekre szoktatod ezeket !
Ezek te miattad jítanak olly kínokra ;
Te miattad léznek méltókká azokra ;
Midön te miattad az URat meg-vetik ,
'S az ő akaratját 's útját nem követik.
Oh szegény emberek ! hat ti meddig léztek
Bolondok , és jobb észt még meddig nem vésztek ?
Meddig tézitek ki magatok' prédára
E' rút ellenségnek ? Lelketek' javára
Meddig nem ügyeltek ? Szívetek' reményét
Meddig nem vetitek az URban ? 's Törvényét
Meddig nem tartjátok gyönyörűségteknek ?
Meddig örültek még eként veszteteknek ?
Oh ! mondjátok le már az illy bolondságról ,
Es gondolkozzatok a' fő boldogságról .
Másként kézfiztsétek szegény Lelketeket ,
Hogy éltetek' végén nyerheszen egeket .
Mindnyájan vígyázzunk 's e' rút ellenséggel
Vijjunk , míg meg-térünk rolla ditsősséggel .
De mivel kitsinyt ér magunk' vitézsége ,
ISTENnek nem segít ha kegyelmessége ;
Hát mint mindenekben itt-is hozzá térünk ,
Erőt és kegyelmet csak ő tölle kérjünk .
En-is, én ISTENem ! Te hozzád fordulok ,
Melly alázodással lábadoz borúlok ;
'S kérlek adj énnékem erőt , fegedelmet ;
Fényes egeidből nyújts nékem kegyelmet ;

Hogy

Hogy meg-győzzem azzal e' nagy ellenségem',
 Melly rám tőr mergesen 's fietteti végem:
 Hogy töltsém éltemet mértékleteességgel,
 'S hartzoliak vitézen minden testiséggel;
 Mind addig' áltemnek míg jelen leszfz vége,
 'S bé fog kegyelmedből az ég dítössége.
Enek a' XLII-dik Söltár' Nót.

I. **N**agy ISTEN! hozzád emelem
 Mint Atyámhoz szívemet.

Nevedet áldva tisztetem,
 Hogy meg tartád éltemet:
 Hogy rám gondot viseltél,
 Karoddal meg öleltél:
 Hogy Te vóltál óltalmomra,
 Semmi nem vólt ártalmomra.

2. Te a' rókszát-is javomra
 Kegyefen fordítottad;
 Hogyha hívtál síralomra,
 Szívem bátorító tad.
 Te tölled a' rofzsz-is jó,
 Az-is köszönni való.
 Az ínség-is áldás Tölled;
 Mert azzá téfzi kegyelmed.

3. Ha ínséggel látogattad
 E' nyomorúlt testemet,
 Azt-is nékem jómra adtad;
 Vigasztaltad Lelkemet.
 Adtad szent Kegyelmedet,
 Es áldott szent Lelkedet,
 Ki szívemben szállást venne,
 'S vigasztalom nékem lenne.

4. Kegyelmed Attyám! drága kints,
 Mellyet nállam le-téttél:
 Olyan édes örömem nints,
 Mint az hogy Atyám lettél.

Né-

Nékem mind élet 's halál
Vélled örömemre vál.
Könnyű a' tereh, 's az ínség
Vélled nékem gyönyörűség.

5. Hogyha Te velem nem vólnál
Vólna éltem síralom;
Ha Te hozzám nem hajolnál,
Lenne időm unalom.
Eltem vólna terhemre,
Halálom félelemre;
De hogy Te vagy én mellettem,
Oh melly igen bódog lettem!

6. Az haláltól így nem félek;
Tudom azt jómra adod.
Ha akarod, itt-is élek;
Mert szolgád' el-nem hagyod.
Ha az ínség rohan rám,
Te vagy erő's kösziklám.
Ila fujnak a' dühös szelek,
Óltalmat Te nállad lelek.

7. Áldlak Atyám! e' nagy jóért,
Es róllad vallást tészek;
Kézf vagyok érted ontni vért;
Néked hív szolgád léfzek,
Szerelmed szívemben van,
Melly ki sem apad onnan;
Tsak hogy Te-is mellettem légy:
Gyengeségemhez erőt tégy.

8. Áldalak ISTEN! hogy vagyok,
'S hogy fű, fa, kő nem lettem:
Köszönetim hozzád nagyok,
Hogy okos Lelket vettem.
E' nagy világ' szépségét,
Az egek' ékeffégét,
Köszönöm hogy teremtetted,

'S szol-

'S szolgád ide helyhezted.

9. Kivált midőn el-hajoltam

Te tölled jó URamtól,

'S mikor Tölled el-pártoltam

Kegyelmes Királyomtól:

Hogy ekkor-is meg-fzánál,

'S velem kegyesen bánál

Adván Szent Fijadat értem,

A' ki által hozzád tértem.

10. Ezért szavom fel-emelem;

Hírdetem Kegyelmedet:

Dítső Nevedet tiszteltem;

Tfudáлом szerelmedet.

Melly felséges szeretet!

Illyen tfuda mi lehet?

Szent Fijadat adtad fára,

Pártos képednek javára!

11. Eg, föld, nap, hold, 's kik ezeket

Lakjátok, bámuljátok.

URunknak dítséreteket,

Örvendezve mondjátok,

Kegyelmét hírdessétek:

Nagy nevét tiszteljétek.

Mind e' világ tántzba mehet,

Hogy e' jó Úr alatt lehet.

12. Senki nints ki kegyelmében

Ez ÚRnak részt ne végyen:

Es sok jó-téteményében,

Nints ki részese ne légyen.

A' világ áll kezében,

Tartja ezt védelmében.

A' mi jó van mind ő téfzi;

Minden a' jót Tölle véfzi.

13. ISTENem! mivel fizessék.

Sok jó-téteményidért?

Há-

Háládatos mint lehessék
Számptalan Kegyelmedért?
En-is általad lettem:
Mindenem' Tölled vettem.
Vizfza adom hát mindenem';
A' mint tetfzik bánjál velem.

14. Semmit nem kérek egyebet,
Tsak hogy dítsoítottessél.
Ejts, ha tetfzik, rajtam sebet;
Tsak hogy Te tiszteltesél.
Ha tetfzik életemben,
Vagy el-költözésfemben,
Magadat meg-dítsoítottfed:
A' mi leg-jobb, velem azt tedd.

15. Minden ember társfaimmal
Tselekedj kegyelmefen.
Minden Felebarátimmal
Tegyél, kérlek, kegyefen.
A' Királyt Kegyelmeddel
Vedd környül védelmeddel:
A' népet-is, mellyen fővé
Tetted, tégyed jót érövé.

16. Térítsd-meg a' bűnösöket,
Kik el-hagyták útodat:
Hozd vizfza még edgyfzer őket,
Hogy lássák jóságodat.
Lásd-meg a' Pogányokat;
Szánjad-meg a' 'Sidokat;
Hogy a' Jéstust meg-esmérjék,
Es vélünk edgyüt dítserjék.

17. Atyám! minden emberekkal
Közöljed szerelmedet.
E' világon mindenekkel
Dítsertesfed Neveder.
Kivált a' kik szeretnek,

Töl-

Tölled áldva lehetnek.

Nékem minden ember vérem:

Ertek Felségedet kérem.

18. Kik közzelebb vagynak hozzám

Szüleim és véreim

Légyenek boldogok. Atyám!

Áld-meg minden feleim'

Hív jó-akaróimat

Aldjad-meg, 's Barátimat.

Áld-meg ellenségimet-is:

Oh! tartsd-meg ezeket-is!

19. Edgy akolba szerkezteszed

A' Keresztyén népeket;

Gyűlölségek' el-vezessed;

Tedd edgy néppé ezeket:

Hogy mindnyájan Lélekben

Téged' áldjanak híven.

Áld-meg a' Fejedelmeket,

Segéld ügyekezeteiket.

20. Veszessd-el a' gonofzságot,

Szaggasd-ki a' vétkeket.

Írtsd-ki a' babonaságot,

Üzd-el a' fellegeket.

Minden homályt el-ozlafs,

Azon időkre juttafs;

Mikor a' vallás poltzra ül,

'S tündöklő ege ki-derül.

21. Atyám! néked esedezem

Hald-meg könyörgésemet:

Hozzád emelem fel kezem';

Tellyesítsd kérésemet.

En nem-is kételkedem:

Nagy Híttel esekedem.

Híszem azt hogy nyertes léfzek:

Hát ezekhez Ament téfzek.